

OZNANILA

ŽUPNIJE GALICIJA

14. julij 2024

NEDELJA	15. MED LETOM – LEPA NEDELJA NA GORI
14.07.	<i>11.00 na Gori za rajne Bezjakove</i>
Ponedeljek	Bonaventura
15.07.	<i>19.00 za +Franca Pohole, obl.</i>
Torek	Karmelska Mati Božja (Karmen)
16.07.	<i>19.00 za vse rajne Tončeve</i>
Sreda	Aleš
17.07.	<i>19.00 za +Ivana Vodončnik, obl.</i>
Četrtek	Elij iz Koštabone
18.07.	<i>19.00 za +Justino in Jožeta Veber ter Janeza Pohole</i>
Petek	Arsenij
19.07.	<i>19.00 za +Ivana in Anico Grebovšek</i>
Sobota	Marjeta Antiohijska
20.07.	<i>19.00 za oba rajna Jožeta Pečnik</i>
NEDELJA	16. MED LETOM – KRIŠTOFOVA NEDELJA
21.07.	<i>10.00 za rajne Matkove</i>

Evangelij dne 14. 7. 2024
15. nedelja med letom

**»In šli so ter oznanjali pokoro«
(Mr 6,12)**

EVANGELIJ

Jezus pošilja apostole

Iz svetega evangelija po Marku

Tisti čas je Jezus poklical k sebi dvanajstere in jih začel pošiljati po dva in dva. Dajal jim je oblast nad nečistimi duhovi in jim naročil, naj razen palice ne jemljejo na pot ničesar, ne kruha ne popotne torbe ne denarja v pasu, obujejo naj sandale in naj ne oblačijo dveh oblek. Govóril jim je: »Kjer koli stopite v hišo, ostanite tam, dokler ne odidete. Če vas kakšen kraj ne sprejme in vas ne poslušajo, pojdite od tam in si otriesite prah z nog, njim v pričevanje.« In šli so ter oznanjali, naj se spreobrnejo. Izgnali so tudi veliko hudih duhov in veliko bolnikov mazilili z oljem ter jih ozdravili.

NIKOGAR NE MOREMO PRISILITI, DA BI NAS SPREJEL

Jezus pokliče svoje učence in jih pošlje z jasnimi in natančnimi pravili. Izzove jih z vrsto drž in vedenj, ki jih morajo imeti. Pogosto se nam lahko zdijo pretirani ali absurdni, lažje bi jih bilo brati simbolično. A Jezus je zelo natančen in zelo jasen. Jezus kot dober pastir, pedagog, učence pošlje živet gostoljubnost. Pravi jim, naj ostanejo tam, kjer jih bodo sprejeli. Pošlje jih, naj se naučijo eno od temeljnih karakteristik verne skupnosti. Kristjan je tisti, ki se je naučil gostoljubnosti, sprejemanja. Jezus jih ne pošlje kot mogočnike, kot lastnike, poglavarje, zadolžene za postavo in pravila. Ravno nasprotno, pokaže jim, da je kristjanova pot spremeniti srce. Gospod pa nam jasno pravi: v logiko evangelija se ne more prepričati z argumenti, strategijami, taktikami, ampak tako, da se naučimo gostoljubnosti.

Mnogokrat pozabimo, da obstaja zlo, ki je pred našimi grehi. Obstaja korenina, ki povzroča veliko, veliko škode, ki tiho uničuje mnoga življenja. Obstaja zlo, ki si počasi naredi gnezdo v našem srcu in je našo življenjsko moč. To je »osamljenost«. Osamljenost, ki ima lahko veliko razlogov, veliko povodov. Kako uničuje življenje! Kako nam škoduje! Ločuje nas od drugih, od Boga, od skupnosti. Zapira nas vase. Zato je lastno Cerkvi, materi, da se učimo živeti bratstvo z drugimi. Bratsko sprejemanje je najboljšo pričevanje o tem, da je Bog Oče, kajti, kot je rekel Jezus, »po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen«.

Bog se nikoli ne pusti premagati v gostoljubnosti, zato pošilja svojega Sina, ga podarja, izroča, deli, da bi se naučili pot bratstva. To je dokončno novo obzorje, nova Beseda za mnoge situacije izključevanja, razkrajanja, zaprtosti, izoliranosti. Je nova Beseda, ki razbije tišino osamljenosti.

Eno je gotovo: nikogar ne moremo prisiliti, da bi nas sprejel in gostil. A kako lepo si je predstavljati naše župnije, skupnosti, kapele, kraje ... kot različna središča srečevanja in povezanosti med nami in Bogom.

Po: E. Mozetič

»In šli so ter oznanjali.«

Današnji evangelij (prim. Mr 6,7–13) pripoveduje o trenutku, ko Jezus pošilja dvanajstere v poslanstvo. Potem ko jih je enega po enega poklical po imenu, da 'bi bili z njim' (Mr 3,14), poslušali njegove besede ter opazovali njegove geste ozdravljanja, jih sedaj ponovno zbere, da bi jih 'poslal po dva in dva' (Mr 6,7) v vasi, kamor se je namenil iti. To je neke vrste 'pripravništvo' za to, kar bodo poklicani delati po vstajenju z močjo Svetega Duha. Evangeljski odlomek se zaustavi ob misijonarskem stilu, ki ga lahko povzamemo v dveh točkah: poslanstvo ima središče in poslanstvo ima obličje.

Učenec, misijonar ima predvsem svoje središče sklicevanja, ki je Jezus. Odhod in delovanje apostolov je prikazano kot razširjanje iz enega središča, torej kot predlaganje Jezusove navzočnosti in delovanja v njihovem misijonskem delovanju. To razodeva, kako apostoli nimajo nič svojega oznanjati, niti pokazati svojih sposobnosti, temveč govorijo in delujejo kot poslani, kot Jezusovi glasniki.

Ta evangeljski dogodek se tiče tudi vseh nas; ne samo duhovnikov, temveč vseh krščenih, ki smo poklicani pričevati v različnih življenjskih področjih Kristusov evangelij. Prav tako pa je tudi za nas to poslanstvo pristno samo, če izhaja iz nespremenljivega središča, ki je Jezus. To ni pobuda posameznih vernikov, niti skupin, še manj velikih združenj, ampak je to poslanstvo Cerkve neločljivo povezano z njenim Gospodom. Noben kristjan ne oznanja evangelija iz sebe, temveč poslan po Cerkvi, ki je od Kristusa prejela to poslanstvo. Ravno s krstom postanemo misijonarji.

Krščeni, ki ne čuti, da bi oznanjal evangelij, oznanjal Jezusa, ni dober kristjan.

Sveta Kunigunda in Henrik (Areh)

Iz življenja ...

Sv. Kunigunda Luksemburška se je rodila okoli leta 975 v Luksemburgu v številni in pobožni družini grofa Siegfrieda, ustanovitelja Luksemburga.

Želela je vstopiti v samostan in svoje življenje posvetiti Najvišjemu, a se je na željo svojih staršev poročila z bavarskim vojvodom Henrikom, poznejšim nemškim cesarjem.

Leta 1014 je v Rimu skupaj s Henrikom prejela cesarsko krono iz rok papeža Benedikta VII.. Modra in izobražena žena je svojega moža spremljala na njegovih potovanjih in mu svetovala pri pomembnih zadevah. Še zlasti je podpirala moževa dela v korist Kristusove Cerkve, ubogih in prizadetih. Ustanavljala je samostane, gradila cerkve in podpirala duhovnike. Zavzemala se je za reveže, pomaga po bolnišnicah in sirotišnicah.

Sv. Kunigunda je vladala leto po Henrikovi smrti, leta 1025, dokler ni bil izvoljen njegov naslednik, nato pa se je umaknila v benediktinski samostan v Kaufungenu, ki ga je sama ustanovila. Slekla je sijajno cesarsko obleko in se oblekla v redovno, ter se odpovedala vsem častem in privilegijem. Tu je petnajst let živela skromno in ponižno, v molitvi, premišljevanju in dobrih delih.

Umrla je 3. marca 1040. Pokopali so jo zraven njenega moža v bamberški stolnici, kjer imata veličasten nagrobni spomenik. Kunigundo in Henrika je za svetnika razglasil papež Inocenc III., leta 1200.

Zavetnica

Sv. Kunigunda je zavetnica Luksemburga in škofije Bamberg; nosečnic, bolnih otrok.

13. julija letos je minilo točno 1000 let od smrti svetega Henrika !

Pri nas je sv. Kunigundi posvečenih 6 cerkva (3 župnijske in 3 podružnične).

Vse tri župnijske cerkve so na teritoriju mariborske nadškofije, in sicer: v župnijah Gornja Sveta Kungota, Spodnja Sveta Kungota, Sv. Kunigunda na Pohorju.

Podružnične cerkve pa so v župnijah Ihan (kraj Tabor v Goričici), Galicija (kraj Šentjungert) in Hajdina (kraj Kungota).